

Arrest

nr. 181 686 van 2 februari 2017
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 3 augustus 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 juli 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. LERAT en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Irakees staatsburger te zijn, van Arabische origine, soennitisch moslim, en geboren in het dorp Bohruz, gelegen in de provincie Diyala. Tijdens de regering van Saddam Hussein was uw vader militair in het leger. Nog voor de val van het regime ging hij echter al met pensioen omwille van gezondheidsredenen. Toen leden van IS (Islamitische Staat) tegen de Amerikaanse troepen vochten om de controle over de provincie Diyala, werd de familie van uw vader, zoals vele andere families in de regio, door hen onder druk gezet om samen met hen te strijden. Eén van uw ooms werd vermoord omdat hij dit weigerde. In juli 2007 vluchtte uw vader om die reden samen met zijn gezin naar Bagdad waar jullie in het district Bayaa gingen wonen waar ook een oom van uw vader woonde. In 2010 begon u professioneel voetbal te spelen in de club Kowa Al Jawiyl. U en uw gezinsleden kenden geen

problemen in Bagdad. Op 25 juni 2015 kwamen er 's avonds echter vier leden van de organisatie Al Hashd Al Shaabi bij u thuis langs. U bevond zich op dat moment op het voetbalveld. Deze personen eisten dat uw vader hen omwille van zijn expertise als ingenieur in het leger van Saddam Hussein zou helpen in de strijd tegen IS. Uw vader zei hen echter dat hij problemen had met zijn ogen waardoor hij niet goed meer zag. Daarop eisten ze dat zijn oudste zoon zich bij hen zou aansluiten om mee te vechten tegen IS. Uw vader zei hen dat u niet thuis was, maar dat hij u op de hoogte zou brengen. Vervolgens gingen ze weg. U vernam het nieuws toen u later die avond thuiskwam. U vertrok onmiddellijk naar het huis van een vriend in de wijk El Jihad waar u ongeveer twee dagen verbleven hebt. Ondertussen slaagde u er in om een reispaspoort te verkrijgen en vliegtuigtickets te boeken. Op 27 juli 2016 nam u in Bagdad het vliegtuig naar Erbil. Vandaaruit reisde u met de bus naar Turkije. Vanuit Izmir stak u met een bootje de zee over naar Griekenland vanwaar u over land verder reisde naar België. U kwam op 28 augustus 2015 in België aan en vroeg op dezelfde dag asiel aan. Na uw aankomst in België vernam u dat de militieleden ongeveer drie maanden na uw vertrek opnieuw langskwamen bij uw vader. Deze keer eisten ze dat uw jongere broer S. (...) zich bij hen zou aansluiten. Uw broer verliet daarop ook het land om naar België te komen waar hij eveneens asiel zou aangevraagd hebben. Op 20 december 2015 werd jullie jongste broer K. (...) beschoten door militieleden toen hij op zijn motor reed. Hij werd niet geraakt door de kogels, maar hij viel op de grond en brak zijn been. Daarna durfde uw vader niet meer thuis blijven wonen. Vanaf dan verblijven ze afwisselend bij familieleden op verschillende plaatsen in Bagdad.

Ter staving van uw identiteit en/of uw asielrelaas legde u de volgende documenten voor: uw internationaal paspoort, uw nationaliteitsbewijs, kopieën van de identiteitskaart van uw ouders, uw twee broers, en uw zus, een kopie van de woonstkaart van uw vader, een kopie van de rantsoenkaart van uw vader uit Bagdad, een kopie van een attest van de VN aangaande jullie vlucht uit Diyala naar Bagdad, een kopie van de rantsoenkaart van uw vader uit Diyala, een kopie van het huurcontract van jullie appartement in Bagdad, een medisch attest van uw vader, een document betreffende uw asielaanvraag in Duitsland, kopieën van foto's van uw broer K. (...) in het ziekenhuis, kopieën van medische documenten met betrekking tot de gezichtsproblemen van uw vader, en verschillende internetartikels en rapporten aangaande de algemene situatie in Irak.

B. Motivering

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn, omdat u er vervolgd werd door leden van de organisatie al Hashd al Shaabi omwille van uw weigering om zich bij hen aan te sluiten en deel te nemen aan de gewapende strijd tegen IS (zie gehoorverslag d.d. 09/06/2016, p. 7, 8, 9, 11, 13, 14, 15). Er dient echter op gewezen te worden dat u er omwille van onderstaande redenen niet in geslaagd bent om uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Vooreerst kan worden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (COI Focus Irak Rekrutering door Popular Mobilization Units/Al Hashd Al Shaabi, d.d. 5 februari 2016) blijkt dat al Hashd al Shaabi door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen Islamitische Staat. Er wordt daarbij geen dwang uitgeoefend. De vrijwillige rekruten worden aangetrokken door het maatschappelijk prestige en de financiële voordelen die het lidmaatschap oplevert. De geraadpleegde bronnen zijn eenduidig in hun antwoord: er vindt geen gedwongen rekrutering plaats door de milities van al Hashd al Shaabi. Dit geldt zowel voor sjiïeten als soennieten. Gelet op deze informatie kan dan ook al geen geloof gehecht worden aan uw beweringen dat de milities van al Hashd al Shaabi tal van soennitische jongeren gedwongen zouden rekruteren als compensatie voor het feit dat er al zoveel sjiïtische jongeren zijn gesneuveld in de strijd, en dat soennitische jongeren enkel en alleen omwille van hun weigering om zich bij hen aan te sluiten vermoord zouden worden (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2016, p. 9, 12).

U legde ook onaannemelijk vage verklaringen af met betrekking tot uw vervolgers waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder ondermijnd wordt. Zo verklaarde u dat de personen die bij uw vader langskwamen leden waren van de koepelorganisatie al Hashd al Shaabi die uit verschillende sjiïtische milities bestaat. U kon echter niet zeggen tot welke specifieke militie deze personen behoorden en bij welke militie u zich bijgevolg zou moeten aansluiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2016, p. 11). Gezien u verklaarde dat de verschillende milities in uw wijk algemeen gekend zijn, deze personen na uw vertrek uit het land nog een keer terugkwamen en dan eisten dat uw broer S. (...) zich bij hen zou aansluiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2016, p. 12, 13), en gezien uw broer K. (...) door hen beschoten werd waardoor uw familie de wijk verlaten heeft en ondergedoken leeft (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2016, p. 3-4, 14), is het weinig aannemelijk dat u aangaande deze militieleden dan niet meer precieze informatie kan geven. Te meer daar uit uw verklaringen eveneens gebleken is dat u vanuit België regelmatig contact onderhoudt met uw familie in Irak en u hier ook contact hebt met uw broer S. (...) die drie maanden na uw vertrek ook naar België gekomen is (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2016, p. 2, 3).

Verder legde u in verband met uw gedwongen rekrutering nog enkele weinig coherente en weinig logische verklaringen af. Zo verklaarde u aanvankelijk dat de militieleden in de eerste plaats bij uw vader zijn langsgesproken, aangezien het in uw wijk algemeen bekend was dat hij tijdens het regime van Saddam Hussein als ingenieur in het leger gewerkt had. U stelde herhaaldelijk dat ze gebruik wilden maken van zijn technische expertise en dat ze van hem wilden dat hij telefoonlijnen voor hen zou aanleggen. U beweerde voorts dat uw vader hen op de hoogte bracht van zijn ernstige gezichtsproblemen en hen daarbij ook een medisch attest voorlegde van deze problemen om aan te tonen dat hij niet in staat was om voor hen te werken. U verklaarde dat de militieleden vervolgens eisten dat u zich dan maar in plaats van uw vader bij hen moest aansluiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2016, p. 6, 9, 11, 12). Toen u er vervolgens op gewezen werd dat het in jullie wijk dan toch algemeen bekend was dat uw vader niet goed meer zag, stelde u echter opeens dat de militieleden dit inderdaad wel wisten voor ze bij hem langskwamen, dat het enkel een excuus was, en dat ze eigenlijk van bij het begin gewoon wilden dat u met hen mee zou gaan strijden tegen IS (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2016, p. 12). De vaststelling dat u uw eerdere verklaringen gewoon aanpast nadat u geconfronteerd werd met een onwaarschijnlijke verklaring, is op zich al weinig overtuigend. Bovendien is het, indien het van bij het begin de bedoeling van de militieleden was dat enkel u zich bij hen zou aansluiten, weinig logisch dat ze dan eerst nog uw vader uitdrukkelijk zouden aanspreken om zich bij hen aan te sluiten omwille van zijn expertise.

Tenslotte kan worden opgemerkt dat u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal die op 4 januari 2016 ingevuld werd op de Dienst Vreemdelingenzaken in het geheel geen melding hebt gemaakt van de aanslag door de militieleden op uw jongste broer K. (...). U stelde tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal immers dat deze aanslag plaatsvond op 20 december 2015 en dat u het nieuws over dit incident hier onmiddellijk vernomen had van uw vader (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2016, p. 4, 14). Aangezien deze aanslag op uw broer K. (...) volgens uw verklaringen rechtstreeks verband zou houden met de weigering van u en uw broer S. (...) om zich bij de milities aan te sluiten (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2016, p. 4, 14), betreft het een dermate cruciaal element in uw asielrelaas waarvan redelijkerwijs verwacht kan worden dat u hiervan bij het begin van uw asielprocedure zeker melding zou gemaakt hebben. Toen u op deze omissie gewezen werd, beweerde u dat u de aanslag op uw broer wel vermeld had bij de Dienst Vreemdelingenzaken, maar dat dit blijkbaar niet genoteerd werd door de betrokken ambtenaar (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2016, p. 14). Deze uitleg is echter niet overtuigend. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat uw verklaringen u op de Dienst Vreemdelingenzaken werden voorgelezen en dat u ze ook voor akkoord hebt ondertekend. U verklaarde bij het begin van uw gehoor voor het Commissariaat-generaal ook geen opmerkingen te hebben aangaande het verloop van het gehoor voor de Dienst vreemdelingenzaken (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal, d.d. 09/06/2016, p. 3). Deze vaststelling ondermijnt de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de nood aan subsidiaire bescherming houdt het CGVS er rekening mee dat de wetgever bepaald heeft dat de term "reëel risico" dient geïnterpreteerd te worden naar analogie met de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 van het E.V.R.M. (Ontwerp van wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer 2006-2007, nr. 2478/001, 85). Concreet betekent dit dat het risico persoonlijk, voorzienbaar en actueel dient te zijn. Hoewel geen enkele zekerheid vereist is, volstaat een potentieel risico gebaseerd op speculaties, hypothesen, veronderstellingen of vermoedens dan ook niet. Verwachtingen betreffende toekomstige risico's kunnen evenmin in overweging genomen worden (EHRM, Soering vs. VK – Application no. 14.038/88, 7 juli 1989, para. 94; EHRM, Vilvarajah e.a. v. Verenigd Koninkrijk, 30 oktober 1991, para. 111; EHRM, Chahal vs. V, Application no. 22.414/93, 15 november 1996, para. 86; EHRM, Mamatkoulou en Askarov vs. Turkije, Applications nos. 46827/99 en 46951/99) 4 februari 2005, para 69.)

Ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat uit "de ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands of internationaal gewapend conflict". Het CGVS betwist niet dat er actueel in Irak sprake is van een binnenlands gewapend conflict. Het CGVS benadrukt echter dat het bestaan van een gewapend conflict een noodzakelijk voorwaarde is voor de toepassing van artikel 48/4, § 2, c Vw., doch op zich niet volstaat om een internationale beschermingsstatus toe te kennen. Er dient immers sprake te

zijn van willekeurig of blind geweld. Willekeurig geweld in de omgangstaal is het antoniem van doelgericht geweld. Het impliceert dat iemand toevallig gedood of gewond kan geraken en dit omdat de strijdende partijen gevechtsmethodes gebruiken die de kans op burgerslachtoffers vergroten. Het begrip houdt in dat een persoon geraakt kan worden door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para 34; UNHCR, Safe at last? Law and Practice in Selected Member States with Respect to Asylum-Seekers Fleeing Indiscriminate Violence, juli 2011, p. 103).

De vaststelling dat het gewapend conflict gepaard gaat met blind geweld is echter evenmin voldoende om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Overeenkomstig de jurisprudentie van het Hof van Justitie kan het bestaan van een binnenlands gewapend conflict immers slechts leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming “voor zover de confrontaties tussen de reguliere strijdkrachten van een staat en een of meer gewapende groeperingen of tussen twee of meer gewapende groeperingen bij wijze van uitzondering worden geacht een ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming (...) teweeg te brengen, omdat de mate van willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt, dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico op die bedreiging zou lopen” (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Aboucar Diakité v. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, para. 30; zie ook HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, para. 35 tot 40 en 43). Het CGVS wijst er op dat ook het EHRM in zijn vaste rechtspraak omtrent artikel 3 EVRM oordeelt dat een dergelijke situatie zich slechts voordoet in de meest extreme gevallen van veralgemeend geweld (zie EHRM, NA v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, para. 115 ook EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, para.226, en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, para. 54).

Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie volgt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van blind geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten. (zie ook EASO, The Implementation of Article 15(c) QD in EU Member States, juli 2015, pagina 1 t.e.m. 7). Het CGVS wijst er volledigheidshalve op dat ook het EHRM, bij het beoordelen of een situatie van veralgemeend geweld onder artikel 3 EVRM ressorteert, rekening houdt met meerdere factoren (zie bijvoorbeeld EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, ara. 214 – 250; EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Bovendien adviseert ook UNHCR dat er bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in een gebied rekening wordt gehouden met verschillende objectieve elementen teneinde de bedreiging van het leven of de fysieke integriteit van een burger te kunnen beoordelen (zie bijvoorbeeld de UNHCR “Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016).

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd “UNHCR Position on Returns to Iraq” van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus “Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad” van 23 juni 2016 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Centraal-Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. Dit grondoffensief is hoofdzakelijk gesitueerd in de Centraal-Iraakse provincies Ninewa, Salahaddin, Diyala, Anbar en Kirkuk. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's “Position on Returns to Iraq” dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad te worden beoordeeld. Dit gebied omvat de hoofdstad Bagdad en het omliggende gebied, inclusief Al-Mahmudiya, Tarmia, Mada'in en Abu Ghraib. Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat.

Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is. Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat de aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad veranderd zijn. Voordat IS zijn offensief in Centraal-Irak in juni 2014 had ingezet, vonden er goed gecoördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, al dan niet gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. Anno 2015 vonden er daarentegen nauwelijks gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats. Eerder werd de geweldcampagne van IS in Bagdad getypeerd door frequente, vaak minder zware aanslagen.. In april en mei 2016 nam het aantal zware aanslagen in Bagdad echter weer toe. IS zette weer sterker in op bomauto's. Naast aanvallen gericht op specifieke doelwitten, waaronder de Iraqi Security Forces (ISF), het leger, de politie, en Popular Mobilization Units (PMU), vinden er dagelijks kleinschaligere aanslagen plaats. Het blijven nog altijd deze kleinere aanvallen die de meeste burgerslachtoffers maken. De sjiitische milities blijken op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele en doelgerichte vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden. Uit de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 23 juni 2016 blijkt derhalve dat een groot deel van het geweld dat er in de provincie Bagdad plaatsvindt, doelgericht van aard is

Uit dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers en het aantal geweldfeiten niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen. Uit de jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM volgt immers dat het geweld willekeurig van aard moet zijn, wat betekent dat het blind geweld een welbepaald niveau moet bereiken opdat er sprake kan zijn van ernstige en individuele bedreiging van het leven of de persoon van de aanvrager van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw.. In dit opzicht wijst het CGVS er op dat de cijfers in voornoemde COI Focus met betrekking tot het aantal te betreuren burgerslachtoffers niet enkel betrekking hebben op slachtoffers van blind geweld, maar ook op slachtoffers van andere geweldfeiten zoals gerichte ontvoeringen en moorden. Bovendien hebben deze cijfers betrekking hebben op het gehele grondgebied van de provincie Bagdad, dat een oppervlakte van 4555 km² heeft en iets meer dan 7 miljoen inwoners heeft. Het loutere feit dat er geweldfeiten plaatsvinden in de provincie Bagdad, dat hierbij maandelijks honderden burgerslachtoffers vallen, en dat hierbij soms sprake is van blind geweld is op zichzelf bijgevolg onvoldoende om te besluiten dat er in de provincie Bagdad sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van blind geweld zo hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad louter door zijn aanwezigheid daar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging. Teneinde te kunnen vaststellen of het geweld in Bagdad het vereiste niveau van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c Vw. bereikt, moeten, overeenkomstig de hierboven aangehaalde jurisprudentie van het Hof van Justitie en het EHRM, bij het beoordelen van de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad niet alleen kwantitatieve, maar ook kwalitatieve factoren in rekening gebracht worden, waaronder (doch niet uitsluitend) de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel blind geweld; de geografische omvang van het conflict en de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door blind geweld; het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied; de impact van dit geweld op het leven van de burgers; en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgefallen. De recente opstoot van zware aanslagen in april en mei 2016, heeft bovendien geen negatieve impact gehad op het dagelijks leven in Bagdad. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. Ondanks de aanwezige veiligheidsrisico's blijven de infrastructuur, het bedrijfsleven en de publieke sector verder functioneren. Bagdad is geen belegerde stad, de bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is er verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven er geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in Bagdad gestegen en hebben veel inwoners

het moeilijk om financieel rond te komen. Het CGVS erkent dat er zich bepaalde problemen voordoen in de drinkwaterbevoorrading en de sanitaire inrichtingen en dat dit in overbevolkte wijken gezondheidsproblemen met zich meebrengt, doch benadrukt dat dit gegeven geen afbreuk doet aan de conclusie dat de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen in Bagdad is verzekerd.

Verder blijkt uit de beschikbare informatie dat de scholen in Bagdad open zijn, dat het schoolbezoek er tamelijk hoog ligt en dat het schoolbezoek er stabiel blijft sedert 2006. Ook dit vormt een relevant gegeven bij de beoordeling van de vraag of de veiligheidssituatie in Bagdad beantwoordt aan de hoger aangehaalde criteria. Indien de situatie in Bagdad van zulke aard was dat een loutere aanwezigheid in, en dus ook verplaatsing binnen, Bagdad een reëel risico op ernstige schade met zich zou brengen in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, kan er immers vanuit gegaan worden dat scholen hun deuren zouden sluiten, minstens dat het schoolbezoek dramatisch zou zijn gedaald, hetgeen in casu echter niet het geval blijkt te zijn.

Uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, ook al staat deze zwaar onder druk, en is de toegang tot dit systeem (vooral voor IDP's) moeilijk. Desalniettemin vormt het gegeven dat er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden is, eveneens een nuttige overweging teneinde de impact van het geweld op het dagelijkse en openbare leven in Bagdad in te schatten.

Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, en is de internationale luchthaven operationeel. Ook deze vaststellingen vormen een relevante overweging in het kader van de beoordeling van de ernst van de veiligheidssituatie en de impact van het geweld op het leven van de inwoners van Bagdad. Hieruit blijkt immers dat de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de veiligheidssituatie dermate verbeterd was dat deze een opheffing van het nachtelijk uitgaansverbod toeliet. Bovendien kan er redelijkerwijs van uitgegaan worden dat indien de Iraakse autoriteiten van mening waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij de bewegingsvrijheid binnen de stad zouden hebben beperkt.

De Iraakse autoriteiten hebben bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad.

De impact van geweld is verder niet van dien aard dat inwoners massaal Bagdad verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen op uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Het gegeven dat Bagdad een toevluchtsoord is voor Iraakse burgers die het geweld in hun regio van herkomst wensen te ontvluchten, wijst er op dat Iraakzen zelf van mening zijn dat het in Bagdad opmerkelijk veiliger is dan in hun eigen regio van herkomst. Daarenboven blijkt dat er vanuit België, zoals vanuit andere lidstaten van de EU, relatief gezien veel personen naar Irak terugkeren. Het gaat hierbij ook om personen afkomstig uit Bagdad. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat Bagdadis zelf van oordeel zijn dat zij actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging bij terugkeer. Immers, indien de Bagdadis die vanuit België terugkeren van oordeel waren dat de situatie in Bagdad dermate ernstig was dat zij aldaar ingevolge hun loutere aanwezigheid een reëel risico op ernstige schade zouden lopen, kan aangenomen worden dat zij onder geen beding zouden (willen) terugkeren.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er op dat het EHRM in het arrest *J.K. and Others v. Sweden* van 4 juni 2015 zijn standpunt omtrent de mogelijke schending van artikel 3 EVRM omwille van de veiligheidssituatie Irak nogmaals bevestigd. Het EHRM stelde dat, niettegenstaande de veiligheidssituatie in Irak verslechterd is sinds juni 2014, er geen internationale rapporten zijn die het Hof doen concluderen dat de veiligheidssituatie in Irak zo ernstig is dat de terugkeer van een persoon een schending van artikel 3 EVRM inhoudt. (*EHRM, J.K. and Others v. Sweden*, Application no. 59166/12, van 4 juni 2015, §53, §54, §55).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Bagdad afkomstig Iraakse asielzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het blind geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Bovenstaande vaststellingen zijn niet van die aard dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, kan worden weerhouden.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze afbreuk kunnen doen aan bovenstaande argumentatie. Uw internationaal paspoort, uw nationaliteitsbewijs, de kopieën van de identiteitskaart van uw ouders, van uw twee broers, en van uw zus, de kopie van de woonstkaart van uw vader, de kopie van de rantsoenkaart van uw vader in Bagdad, en de kopie van het huurcontract van jullie appartement in Bagdad bevatten louter persoonsgegevens van u en uw familieleden die hier niet direct in twijfel getrokken worden. De kopie van het attest van de VN aangaande jullie vlucht uit Diyala naar Bagdad en de kopie van de rantsoenkaart van uw vader in Diyala tonen jullie verblijf en vertrek uit Diyala aan, maar bevatten verder geen informatie die uw beweerde vervolgingsproblemen kan staven. Het medisch attest van uw vader en de kopieën van medische documenten met betrekking tot de gezichtsproblemen van uw vader bevatten enkel medische gegevens, maar geen gegevens die verband houden met uw vervolgingsproblemen. De kopieën van foto's waarop volgens uw verklaringen uw broer K. (...) te zien is tijdens zijn verblijf in het ziekenhuis vormen geen bewijs voor uw beweerde vervolgingsproblemen, aangezien uit deze foto's niet afgeleid kan worden waar en in welke concrete omstandigheden ze genomen werden. Het document betreffende uw asielaanvraag in Duitsland bevat geen informatie die uw asielrelaas kan ondersteunen. De verschillende internetartikels en rapporten bevatten louter informatie aangaande de algemene situatie in Irak en kunnen uw beweerde persoonlijke vervolgingsproblemen niet staven. Bovendien vermag deze informatie niet om afbreuk te doen aan de appreciatie door het Commissariaat-generaal van de actuele veiligheidssituatie in Irak.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de verschillende motieven van de bestreden beslissing en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. Zij steunt zich derhalve op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Daar waar verwerende partij geen geloof hecht aan het relaas van verzoekende partij daar uit de informatie waaruit het CGVS beschikt en waarvan er een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 1) blijkt dat er geen gedwongen rekrutering plaatsvindt door de milities van *al Hashd al Shaabi*, wijst verzoekende partij er vooreerst op dat *Al Hashd al-Shaabi* een verzamelnaam is voor meer dan 40 verschillende milities. Zij bemerkt dat iedere militie anders te werk gaat en dat men bij het rekruteren van soennitische moslims hardhandiger te werk gaat dan bij sjiiitische moslims. Dit omwille van het feit dat zij over voldoende jongeren dienen te beschikken om verder te kunnen strijden. Verder wijst verzoekende partij erop dat sommige milities zich schuldig maken aan mensenrechtenschendingen, waardoor het dan ook onrealistisch is om te verklaren

dat de gehele organisatie jongeren rekruteert op vrijwillige basis, zonder gebruik van enige bedreigingen of geweld. Daarnaast stelt verzoekende partij dat de milities soennitische wijken in Bagdad bombarderen en jongere soennitische moslims opzoeken om hen vervolgens te vermoorden. Ter staving van haar betoog voegt verzoekende partij als bijlage bij haar verzoekschrift verschillende internetartikels en een rapport van Caritas (bijlagen 7-10). Uit deze informatie blijkt dan ook dat soennieten een bedreigde en vervolgte minderheid zijn geworden. Gelet op het voorgaande is het volgens verzoekende partij dan ook niet uit te sluiten dat er sprake is van een gedwongen rekruteringsbeleid.

2.2.3.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij haar bewering dat wel degelijk gedwongen gerekruteerd wordt door de milities van *al Hashd al Shaabi* op geen enkele manier met objectieve informatie staft. Uit de door haar aangebrachte internetartikels en het rapport van Caritas (bijlagen 7-10) blijkt louter dat de sjiiitische milities voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden, hetgeen nergens in de bestreden beslissing ontkend wordt. Uit deze informatie blijkt evenwel nergens dat er sprake is van gedwongen rekrutering door de milities van *al Hashd al Shaabi*. Integendeel bevestigt een van de neergelegde rapporten de populariteit van *al Hashd al Shaabi* en het gemak waarmee zij vrijwillige rekruten aantrekken (zie bijlage 9 van het verzoekschrift). Verzoekende partij weerlegt dan ook geenszins de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande steunt (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 1) en waaruit blijkt dat *al Hashd al Shaabi* door een actief rekruteringsbeleid tal van jongeren kan overtuigen om op vrijwillige basis deel te nemen aan de gewapende strijd tegen IS en dat hierbij geen dwang uitgeoefend wordt, noch ten aanzien van sjiiten, noch ten aanzien van soennieten. Waar verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat het niet uit te sluiten valt dat er sprake is van gedwongen rekrutering, gelet op de gedragingen van de milities, bemerkt de Raad dat verzoekende partij tijdens haar gehoor beweerde dat de milities van *al Hashd al Shaabi* tal van soennitische jongeren gedwongen zouden rekruteren als compensatie voor het feit dat er al zoveel sjiiitische jongeren zijn gesneuveld in de strijd, en dat soennitische jongeren enkel en alleen omwille van hun weigering om zich bij hen aan te sluiten vermoord zouden worden. Het is maar weinig aannemelijk dat indien er inderdaad sprake zou zijn van gedwongen rekrutering van soennitische jongeren op dergelijke grote schaal, hiervan niets zou zijn teruggevonden in de geraadpleegde bronnen van voormelde landeninformatie.

2.2.4.1. Inzake de motivering in de bestreden beslissing dat de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekende partij verder ondermijnd wordt door haar vage verklaringen met betrekking tot haar vervolgers, benadrukt verzoekende partij nooit rechtstreeks in contact te zijn gekomen met haar belagers, daar zij na de gebeurtenissen zo snel mogelijk het land ontvlucht is. Bovendien rijden de milities rond met gewone auto's en bedekken zij hun gezicht wanneer zij mensen gaan bedreigen, waardoor het onmogelijk is om hen te identificeren. Verzoekende partij kan niet verweten worden geen preciezere informatie te hebben verzameld. Immers primeerde op dat ogenblik haar eigen veiligheid boven de identificatie van haar vervolgers.

2.2.4.2. De Raad bemerkt evenwel dat nergens van verzoekende partij wordt verwacht dat zij haar belagers zou kunnen identificeren, doch acht verwerende partij het niet aannemelijk dat verzoekende partij niet kan zeggen tot welke specifieke militie deze personen behoorden die haar wilden rekruteerden en bij welke militie zij zich bijgevolg zou moeten aansluiten. Nochtans verklaarde verzoekende partij dat de verschillende milities in haar wijk algemeen gekend zijn, dat deze personen na haar vertrek uit het land nog een keer terugkwamen en dan eisten dat haar broer S. zich bij hen zou aansluiten en haar broer K. door hen beschoten werd waardoor haar familie de wijk verlaten heeft en ondergedoken leeft. In dergelijke context komt het dan ook niet geloofwaardig over dat verzoekende partij niet weet tot welke specifieke militie deze personen behoren. Dergelijke vage verklaringen omtrent een kernelement van haar asielrelaas, met name de personen voor wie zij vreest, ondergraven dan ook de geloofwaardigheid van het door verzoekende partij voorgehouden asielrelaas.

2.2.5.1. Waar verwerende partij vaststelt dat verzoekende partij in verband met haar gedwongen rekrutering nog enkele weinig coherente en weinig logische verklaringen aflegde, stelt verzoekende partij dat zij niet weet waarom de militieleden juist uit hun gezin kwamen rekruteren. Het was algemeen bekend dat de familie soennitisch is en dat er drie zonen waren. Het ligt dan ook voor de hand dat ze de oudste zoon opzoeken om hem, indien nodig onder dwang, te overtuigen om mee te vechten. Voorts stelt verzoekende partij dat *“het een verkeken kans zou zijn om de vader niet te ondervragen betreffende zijn capaciteiten vermits hij tijdens het regime van Saddam Hussein in het leger had gewerkt als ingenieur”*. Verzoekende partij onderstreept nog dat *“het antwoord op de vraag van verwerende partij*

weinig relevant is” daar “dit niets veranderd aan het feit dat verzoeker gevlucht is uit vrees voor zijn toekomst en zijn leven”.

2.2.5.2. De Raad is evenwel van oordeel dat verzoekende partij met bovenstaande uitleg op geen enkele manier de door verwerende partij vastgestelde incoherenties in haar verklaringen weerlegt. Meer bepaald werd vastgesteld dat verzoekende partij aanvankelijk verklaarde dat de militieleden in de eerste plaats bij haar vader zijn langsgewen, aangezien het in haar wijk algemeen bekend was dat hij tijdens het regime van Saddam Hussein als ingenieur in het leger gewerkt had en men gebruik wilde maken van zijn technische expertise. Nadat de militieleden op de hoogte waren gebracht van de gezichtsproblemen van haar vader, eisten zij dat verzoekende partij zich dan maar in de plaats van haar vader bij hen moest aansluiten (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 09/06/2016, p. 6, 9, 11 en 12). Wanneer zij er door de *protection officer* op gewezen werd dat het in hun wijk dan toch algemeen bekend was dat haar vader niet goed meer zag, stelde verzoekende partij opeens dat de militieleden dit inderdaad wel wisten voor ze bij hem langskwamen, dat het enkel een excuus was, en dat ze eigenlijk van bij het begin gewoon wilden dat zij met hen mee zou gaan strijden tegen IS (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 09/06/2016, p. 12). Verwerende partij motiveert terecht dat de vaststelling dat verzoekende partij haar eerdere verklaringen gewoon aanpast nadat zij geconfronteerd werd met een onwaarschijnlijke verklaring, op zich al weinig overtuigend is en dat het bovendien, indien het van bij het begin de bedoeling van de militieleden was dat enkel verzoekende partij zich bij hen zou aansluiten, weinig logisch is dat ze dan eerst nog haar vader uitdrukkelijk zouden aanspreken om zich bij hen aan te sluiten omwille van zijn expertise. Bovenstaande uitleg betreft een allesbehalve overtuigende *post-factum* verklaring die duidelijk na reflectie tot stand gekomen is teneinde de vastgestelde incoherenties in haar verklaringen en het onlogische karakter van haar verklaringen alsnog verenigbaar/plausibel te laten schijnen, daar verzoekende partij tijdens haar gehoor aanvankelijk duidelijk aangaf dat de militieleden in de eerste plaats voor haar vader langskwamen, om nadien dan weer te beweren dat het toch in de eerste plaats voor verzoekende partij zelf was dat zij langskwamen.

2.2.6.1. Betreffende de vaststelling dat verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het geheel geen melding heeft gemaakt van de aanslag door de militieleden op haar jongste broer K., houdt verzoekende partij vast aan haar verklaring dat zij hiervan wel degelijk kort melding heeft gemaakt. Voorts brengt zij nog drie bewijsstukken aan ter staving van deze aanslag op haar jongste broer K. (bijlagen 4-6). Het betreft de vertaling van een klacht bij het politiekantoor Al-Beaia d.d. 20 december 2015 (bijlage 4), van de afrekening van het ziekenhuis d.d. 24 december 2015 (bijlage 5) en van het bewijs van de opname en het ontslag uit het ziekenhuis (bijlage 6).

2.2.6.2. De Raad is evenwel van mening dat het louter herhalen dat zij bij de Dienst Vreemdelingenzaken wel degelijk melding heeft gemaakt van de aanslag op haar jongste broer K. geen soelaas biedt. De Raad wijst op de motivering van verwerende partij dat de uitleg van verzoekende partij dat dit niet genoteerd werd niet kan overtuigen daar uit het administratief dossier blijkt dat haar verklaringen haar bij de Dienst Vreemdelingenzaken in het Arabisch werden voorgelezen en dat zij ze ook voor akkoord heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 14). Voorts verklaarde zij bij het begin van haar gehoor op het Commissariaat-generaal ook geen opmerkingen te hebben aangaande het verloop van het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 09/06/2016, p. 3). Verzoekende partij laat na deze motivering met concrete argumenten te weerleggen, waardoor deze dan ook onverminderd overeind blijft. De vaststelling dat door verzoekende partij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding werd gemaakt van dit incident, een cruciaal element in haar asielrelaas, ondermijnt op ernstige wijze de geloofwaardigheid van haar asielrelaas.

Wat betreft de vertalingen die verzoekende partij aanbrengt van verschillende documenten – een klacht en twee ziekenhuisdocumenten inzake de aanslag op haar broer – stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich beperkt tot het bijbrengen van deze vertalingen doch nalaat de originele documenten neer te leggen. Deze loutere vertalingen volstaan dan ook allesbehalve om de door haar voorgehouden problemen, en in het bijzonder de aanslag op haar broer K., aan te tonen.

2.2.7. Daar waar verzoekende partij doorheen haar verzoekschrift verschillende malen wijst op de actuele toestand van soennieten in Bagdad, bemerkt de Raad evenwel dat, hoewel verzoekende partij kan worden bijgetreden dat soennieten aldaar een verhoogd risico lopen om slachtoffer te worden van bepaalde feiten, zij niet aantoonbaar uit de informatie in het administratief dossier evenmin blijkt dat dit risico dermate hoog zou zijn dat zij, louter ingevolge het gegeven dat zij soenniet is en ingevolge een aanwezigheid in Bagdad, zou dreigen te worden vervolgd of gevisieerd. Dit geldt des te meer nu aan het

door haar voorgehouden asielrelaas – zij houdt voor problemen gekend te hebben met militieleden van *al Hashd al Shaabi* – geen enkel geloof kan worden gehecht.

2.2.8. In verband met het door verzoekende partij bijgebrachte attest van haar deelname aan de lessen inburgering (bijlage 3 van het verzoekschrift), merkt de Raad op dat dit niet relevant is bij de beoordeling van onderhavige asielaanvraag. De Raad gaat in deze enkel na of verzoekende partij al dan niet beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

2.2.9. Uit wat voorafgaat, dient te worden vastgesteld dat aan het asielrelaas van verzoekende partij geen geloof kan worden gehecht. Derhalve kan haar de vluchtelingenstatus met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.2.10. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 2) omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. Het is voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Verzoekende partij tracht te laten uitschijnen dat de situatie in Bagdad van zulke aard zou zijn dat zij beantwoordt aan de voormelde criteria. Verzoekende partij meent dat de informatie waarop verwerende partij zich dienaangaande baseert achterhaald is, daar er na de verslagperiode tot en met eind mei nog verschillende zware aanslagen plaatsvonden in Bagdad. De Raad stelt evenwel vast dat verwerende partij per aanvullende nota een update van de veiligheidssituatie in Bagdad werd neergelegd, meer bepaald de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016.

Uit de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad*” van 23 juni 2016 (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 2) en de “COI Focus” betreffende “*Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016*” van 12 augustus 2016 blijkt in dit kader dat het

geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad gevisieerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer gevisieerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjieten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjitische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en -provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Deze vaststelling kan als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er in 2015 bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad (zie document "*Irak – Vrijwillige terugkeer*" van 24 juni 2016 (administratief dossier, stuk 13, landeninformatie, deel 4)).

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De informatie waarnaar verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift is niet van die aard dat het afbreuk kan doen aan het voorgaande. De informatie waarnaar zij verwijst en als bijlage voegt bij haar verzoekschrift (bijlagen 7-15) is immers deels dezelfde en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad is gesteund. De door verzoekende partij aangehaalde cijfers – verzoekende partij verwijst in haar verzoekschrift naar verschillende recente (zware) aanslagen in Bagdad waarbij zij opmerkt dat hierbij veel burgerslachtoffers vielen – zijn evenmin van die aard dat zij aan het voorgaande afbreuk kunnen doen. Immers, dat zich in Bagdad nog terreuraanslagen en geweldfeiten voordoen en dat daarbij burgerslachtoffers vallen, wordt in het voorgaande niet betwist. Het in acht nemen van het loutere aantal van de aanslagen, de geweldfeiten en de slachtoffers kan echter niet volstaan bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In deze dient te worden herhaald dat er daarnaast nog diverse andere, objectieve elementen dienen te worden meegenomen bij deze beoordeling en dat dit hoger ook geschiedde.

Waar verzoekende partij opmerkt dat de scholen ook open bleven wanneer de situatie in 2006-2007 haar piek kende, alsook tijdens de jaren 2014-2015 toen het CGVS wel automatische subsidiaire beschermingsstatus toekende, waardoor men zich dan ook de relevantie hiervan kan afvragen voor het beoordelen van een al dan niet veilige situatie in een land, bemerkt de Raad dat bovenstaande analyse van de veiligheidssituatie als een geheel moet worden gelezen en dat het feit dat de scholen in Bagdad geopend zijn samen gelezen moet worden met de diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoekende partij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld

te worden aan een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

De verwijzing van verzoekende partij naar een aantal arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is *in casu* niet dienstig.

Daar waar verzoekende partij in haar verzoekschrift verwijst naar de arresten nrs. 165 615 en 165 616 van 12 april 2016, merkt de Raad op dat voormelde twee arresten niet te verzoenen zijn met het arrest nr. 162 162 (FR) van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 16 februari 2016. Voormeld arrest nr. 162 162 (FR) werd gewezen door drie rechters (waaronder de voorzitter van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en de kamervoorzitter van de vijfde kamer) en baseert zich op dezelfde landeninformatie, met name de “COI Focus” betreffende “Irak – De veiligheidssituatie in Bagdad” van 6 oktober 2015, als deze die werd voorgelegd in de dossiers die aanleiding gaven tot de door verzoekende partij aangehaalde arresten. De aangehaalde arresten zijn tevens strijdig met het arrest nr. 157 161 (NL) van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 26 november 2015, gewezen door drie rechters waaronder de kamervoorzitter van de vierde kamer, dat ook de voormelde landeninformatie behandelde. Gelet op voormelde arresten nrs. 162 162 (FR) en 157 161 (NL) gold er eenheid van rechtspraak tussen de beide taalrollen van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In deze omstandigheden kan de afwijkende rechtspraak zoals gesteld in de door verzoekende partij aangehaalde arresten niet leiden tot een andere oordeelsvorming. Dit geldt des te meer nu de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Bagdad niet is gesteund op de informatie die werd behandeld in de voormelde arresten doch wel op een veelheid aan recentere informatie, onder meer aangereikt door verzoekende partij zelf.

Wat betreft het arrest nr. 169 112 van 6 juni 2016 waarnaar verzoekende partij verwijst, stelt de Raad vast dat in desbetreffend arrest werd geoordeeld dat er indertijd onvoldoende actuele informatie voorhanden was om een inschatting te maken van de veiligheidssituatie in Bagdad. Dit is in het onderhavige dossier niet het geval.

De Raad wijst er verder nog op dat arresten van de Raad geen precedentwaarde hebben en dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.11. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee februari tweeduizend zeventien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT